

XXIII. János pápa: Egy lélek naplója. Budapest, Ecclesia könyvkiadó, 1972. Fordította Dr. Horváth Lajos. 389+XIX o.

János pápa lelki följegyzéseinek kiadása valóban nagy úrt tölt be a magyar könyvkiadásban. Hiszen már mindenfelé közkézen forog fordításokban is ez a nagyszerű könyv, bár eredetije még csak 8 évvel ezelőtt jelent meg. Kár, hogy a magyar fordítás nem az eredeti, hanem a St. Benno-Verlag német kiadása alapján készült. De mindjárt meg kell jegyeznünk, hogy gondos, szép, gördülékeny stílusban, izléses kiállításban.

Ezek a jegyzetek Angelo Roncalli papi lelkét tárják fel előttünk. „Lelkemet írtam e lapokra, s ezek sokkal jobban tartalmazzák saját éneget, mint más írásaim” — mondta titkárának. A tökéletességet és a lelkek szolgálatát szomjazó szeminaristától a bölcs „mindenki pápájáig” egész fejlődését nyomon követhetjük. (Kár, hogy a kép nem egészül ki teljessé a végső napok és végső szavak regisztrálásával.)

Találomra felütöm a könyvet, és 1903-ból ezt a mondatot olvasom: „Csak egyetlen vágyam van: Hogy mindig megmaradjak szeretetemben és egy legyek veled, amint Atyáddal egy vagy.” Majd 50 év múlva, velencei pátriárka korában: „Most aztán egészen és teljesen a lelkek szolgálatában álllok.”

Ennek a könyvnek, ennek az életnek minden jóakarató ember számára van mondanivalója. Ma talán inkább, mint valaha. Nagy öröm, hogy most már magyarul is járhatunk János pápa iskolájába.

R.

Juhász László: Bécs magyar emlékei. Bécs 1972. 168 o.

A könyv remek mintául szolgálhat a külföldön található magyar emlékek összeszedésére. (Az ausztriai Szent István Jubileumi Bizottságnak is ez az egyik szándéka.) A legnagyobb, de egyúttal legnehezebb terepet választotta a szerző: Bécs, mint Magyarország peremvidéke (innen a neve), mint Mátyás, majd 4 századon át a Habsburgok székvárosa tele van magyar emlékekkel. Ez a rész sorra veszi a bécsi műzeumok magyar műkincseit, az egyházi, majd az egyéb építészeti emlékeket. Minket elsősorban az egyházi emlékek érdekelnek: a Sz. István-székesegyház, a Pázmáneum mint magyar szeminárium, a magyar püspökök bécsi háza, stb. Talán jó lett volna megemlíteni az Am Hof kollégiumát is, ahol annyi magyar diák, pálos és jezsuita teológus tanult (köztük Pázmány is). A tárgyakat nemcsak felsorolja, hanem mint jótollú író meg is eleveníti. Egyesekben szép fényképmellékleteken is gyönyörködhetünk. A könyv történelmi jellege méginkább megmutatkozik a II. részben (Bécsi magyarok nyomában), amely jeleneteket elevenít fel a honfoglaló magyaroktól Bécs magyar halottaiig. Mint íróember főleg a magyar újságírókról fest eleven képet. A függelékben (Régiek Bécsről) zamatos leírások a régi útikalauzokból és közmondások megéreztetnek valamit a város lelkéből. Minden Bécsbe látogatónak melegen ajánljuk ezt az értékes útmutatót és kívánjuk, hogy a nagyobb magyar múlttal rendelkező osztrák városok (Grác, Innsbruck) is kövessék a jó példát.

Ó. M.